

ĮŽANGA

„Niekada nevėlu patirti nelaimingą vaikystę.
Lygiai kaip niekada nevėlu išgyventi laimingą vaikystę.
Tik neužmirškite, kad jūsų vaikystė yra praeitis.
Ar praeitis paveiks jūsų dabartį ir kiek ją paveiks,
sprendžiate tik jūs patys.“

JOŠKA BREITNERIS
„VIDINIO VAIKO TROŠKIMAI“

STAMBUSIS RUSAS, besiropščiantis į nuosavo automobilio bagažinę, bemaž priminė išsigandusį vaiką.

– Ar greitai pamatysiu Draganą? – paklausė manęs Borisas.

– Netrukus pamatysi, – nuraminau jį.

Jausdamas visišką darną su pačiu savimi uždariau bagažinę. Be jokių išankstinių nuostatų ir švelniai. Taigi dėmesingai.

Atsisėdau prie Boriso automobilio vairo ir paleidau variklį. Buvau patenkintas. Net jei ir melavau. Borisas niekada nepamatys Dragano. Bent ne šiame gyvenime. Nes Draganas jau kelios savaitės kaip miręs.

Bet Borisas nemirs. Man jau nusibodo žudyti. Bent kartą reikėjo, kad viskas baigtųsi gerai. Mudu su Saša sugalvojome Borisui kitokią lemtį.

Su Borisu bagažinėje išsukau iš greitkelio stovėjimo aikštelės. Naktį, pusę keturių, čia beveik nebuvo eismo. Ketvirtį valandos brovėmės pro tirštą tamsą. Paskui paskambinau Sašai.

– Ar mus kas nors seka? – pasiteiravau.

Liesasis bulgaras važiavo paskui mane kiek atsilikęs, kad išžvalgytų padėtį.

– Niekas. Visi tave pralenkė.

- Puiku, – lengviau atsidusau.
  - Daugiau jokių lavonų? – paklausė Saša.
  - Jokių.
- Išgirdau, kaip Saša su palengvėjimu atsiduso.
- Susitiksimė vaikų darželyje, – patvirtinau mūsų planą.
  - Rūsio durys atrakintos, – atsisveikindamas ištarė Saša.
- Aš išjungiau telefoną.

1 VIDINIS VAIKAS

„Mūsu siela sudaryta it rusiška lēlē matrioška. Jei suaugusios matrioškos siela nerimsta, vadinasi, viduje beldžiasi sužeista mažutės vaikiškos matrioškos siela.“

JOŠKA BREITNERIS
„VIDINIO VAIKO TROŠKIMAI“

DABAR SUPRANTU, kad vaikystėje man nepasisekė dėl dviejų dalykų – tėvo ir motinos. Nors šitai sužinojau prabėgus keturiasdešimčiai metų, kai spaudžiamas žmonos pirmą kartą susidomėjau savo vidiniu vaiku.

Jei man nebūtų parūpę psichologiniai dėmesingo įsisąmonimo klausimai, tikriausiai visą tą dalyką su vidiniu vaiku būčiau palaikęs visiškai apgavyste. To, ko neatranda net proktologas per profilaktinį patikrinimą, mummyse ir nėra. Taip aš maniau anksčiau.

Dar prieš metus knygą apie vidinį vaiką būčiau priskyres prie literatūros apie nėštumą. Vienos iš tų knygų, suteikiančių vyrui begalę informacijos apie biologinius procesus, vykstančius jo partnerės viduje, tačiau vengiančių kalbėti apie jo paties dvasinį gyvenimą.

Dabar jau žinau, kad psichologinė sąvoka „vidinis vaikas“ neturi nieko bendra su pasiruošimu gimdyti. Jis aptaria kitą gimimo pusę. Būdingą abiem lytims. Pasak mokymo apie „vidinį vaiką“, emocijų požiūriu mes sudaryti panašiai kaip rusiška lėlė matrioška. Jei suaugusios matrioškos siela nerimsta, vadinasi, viduje beldžiasi sužeista mažutės vaikiškos matrioškos siela.

Ne mes patys užkertame kelią į laimę. Tai daro mūsų vidinis vaikas. Mat jis, drauge su visomis vaikystėje patirtomis skriaudomis, yra mūsų pačių dalis. Norėdami sustabdyti tą nerimą, turime išgydyti vidinį vaiką.

Darbas su vidiniu vaiku man tapo idealiu metodu, padedančiu šalinti priežastis visų problemų, kurių pasekmes labai dėmesingai švelninau.

Mano vaikystėje niekas nesinaudojo nei „Siri“ nei „Alexa“*. Tie, kurie namuose įjungdavo ir išjungdavo šviesą, reguliavo stereoaparaturą ir į kiekvieną anuomet kvailą klausimą atsakydavo klaidingai, buvo mama ir tėtis. Dėl visko, kas mano vaikystėje buvo subjaukota, kalti šitie žmonės.

Nusiraminau tik suvokęs, kad kaltę už savo šeimyninio gyvenimo bėdas, ateities baimes, irzlumą ir galybę žudynių galiu suversti tėvams.

Savo vidinio vaiko tėvu tapau tik keturiasdešimt trejų todėl, kad neužkirtau kelio ginčui su savo buvusia ir vis dar esama žmona. Katarina visada mokėjo itin veiksmingai spręsti problemas. Tik spręsti savo problemas visada paskirdavo tą, be kurio tų problemų nė nebūtų kilę. Tad mūsų yrančioje šeimoje užkirsti kelią ginčams buvau įpareigotas aš.

Per pastarąsias drauge praleistas vasaros atostogas būtent tai, deja, ir iškrėčiau. Mat, nepaisydamas jos primygtinio prašymo, Alpėse susiginčijau su kalnų užiegos padavėju. Vien tai ją paskatino reikalauti, kad pradėčiau gydytis ir atsikratyčiau nuolatinės nuotaikų kaitos. Deja, ji nė nežinojo, kad menkas mano išpuolis

* Telefone įdiegtos balsu valdomos asmeninio padėjėjo programos (čia ir toliau – vertėjos pastabos).

po to ginčo ir buvo esminė priežastis, kodėl tas nelaimėlis pagaliau pasimirė.

Kaip geras sutuoktinis bei tėvas, koks tuo metu ir buvau, aš dar viešėdamas Alpėse paskambinau ir susitariau dėl dėmesingo įsisąmoninimo mokymo kursų kitą savaitę po atostogų. Katariños grasinimas drauge su dukrele Emile skubiai išvažiuoti, jei to nepadaryčiau, buvo taip pat sviri paskata. Net ir be žmonos isterijų man pačiam tapo aišku, kad turiu su savimi dirbti. Kažin kas manyje neleido mėgautis gyvenimu. Jei rūpesčiai būtų skystis, jis mano sielos statinėje dėl dėmesingo įsisąmoninimo gal ir negalėtų sukelti didelių bangų, tačiau ta statinė nuolat buvo sklidina ligi viršaus. O kartais, užgriuvus bėdoms, skystis vis dėlto šliūkstelėdavo per kraštus. Tuomet bet kuri smulkmena, kuri kitiems žmonėms atrodė visiškai nereikšminga, išmušdavo mane iš vėžių, ir man tekdavo ieškoti atsipalaidavimo.

Lig šiol atsipalaiduoti padėdavo mažmožiai.

Naktimis mėtydavau ledo kubelius į parke priešais mano namus šėlstančius valkatas.

Mane nervinantiems klientams tyčia pateikdavau klaidingus patarimus.

Kaliniui savo rūsyje atnešdavau maisto dviem valandomis vėliau.

Dariau viską, ką tokioje situacijoje darytų bet kuris kitas suirzęs žmogus. Kol jo nedemaskuotų.

Tačiau faktas, kad nustūmiau kalnų užeigos padavėją nuo skardžio, buvo visiškai kitokios kokybės veiksmas.

Tokios įvykių eigos aš neplanavau.

Taip vieną lietingą rugsėjo pradžios vakarą vėl atsidūriau priešais Joškos Breitnerio duris. Prabėgus savaitei po atostogų.

Beveik pusmečiui po mano pastarojo dėmesingo įsisąmoninimo kurso.

Prieš paspausdamas skambutį atsistojau priešais duris ir įsiklausiau į save. Per tuos šešis mėnesius daug kas gerokai pasikeitė. Anuomet buvo pavasaris. Artėjo vasara.

Dabar buvo ruduo. Ant slenksčio žiema.

Prieš pusmetį išėjau iš pono Breitnerio kabineto dieną, kupinas jėgų. Mane pripildžiusios žinios apie dėmesingai įsisąmonintą gyvenimo būdą plūste plūdo iš manęs, nešdamos į naujai besiskleidžiantį pasaulį.

Šįsyk gyvenimo atoslūgis mane bloškė atgal. Buvo jau tamsu, man po kojomis šlamėjo pirmieji pageltę lapai.

Iš tikrųjų mano gyvenimas turėjo būti be galo laimingas. Per pastarąjį pusmetį savo profesinį ir asmeninį gyvenimą keičiau su tokiu dėmesingumu, kaip visada svajoju.

Nieko gero nežadančią nuolatinę tarnybą didelėje advokatų kontoroje iškeičiau į patikimą ir saugų privataus advokato verslą.

Mudu su Katarina įtampos kupiną nuvalkiotą šeimyninio gyvenimo akligatvį pavertėme atskirai gyvenančių tėvų keliu, turinčiu dvi lygiagrečias eismo juostas.

Mūsų duktė Emilė džiaugėsi mano iškovota vieta vaikų darželyje ir tapo linksma, gyvybinga „Nemo“ grupės nare.

Nuostabiame sename darželio pastate įkūriau ne tik savo kontorą, čia tilpo ir mano nuosavas butas. Aš buvau viso šio namo valdytojas. Dirbau savo klientui Draganui, buvusiam mafijos klanų vadeivai.

Visi pastarųjų mėnesių pokyčiai susiję su tuo, kad prieš pusmetį nužudžiau Draganą. Mano laimei, niekas šito nežinojo. O kad ir toliau nesužinotų, reikėjo, kad šis nusikalstamas susi-

vienijimas ir toliau veiktų Dragano vardu. Reikėjo elgtis taip, kad Dragano klanu nariai manytų, esą jų bosas gyvas.

Man, kaip advokatui, teoriškai buvo nesunku sukurti veiklos įvaizdį. Juk aš pats sukūriau priedangą Dragano narkotikų, prostitutijos bei prekybos ginklais verslui ir daugybę metų *de facto* jį valdžiau kaip patarėjas. Tą patį vykdžiau ir toliau. Tik tiek.

Tačiau pakaktų vienintelį kartą paslysti, bent sykį atsipalaiduoti, užtektų vienintelio kritinio žvilgsnio iš šalies į mano gyvenimą, kad šis melo statinys sugriūtų.

Kad ir ką veikčiau, mane nuolat sekė mafijos ir policijos radaras. Netyčinis padavėjo nužudymas buvo pavojingas. Ne tik mano sielai, bet ir gyvenimui.

Pavojingiausia tai, kad neturėjau teisės padaryti nė vienos klaidos.

Mano dabartis tikriausiai buvo geresnė už praeitį. Bet aš siaubingai bijojau ateities.

Tai kėlė įtampą. Pritaikius dėmesingo įsisąmoninimo metodą man pavyko tą įtampą suvaldyti. Bet priežasčių atsikratyti nesišė. Nors dėmesingumas sulėtino velnio rato sukimąsi, tačiau man niekaip nepavyko iš jo išlipti. Štai todėl ir atsidūriau priešais Joškos Breitnerio duris. Sudėliojus mintis sieloje pasidarė kiek šviesiau. Bet vis dar delsiai ir neskambinau. Iš esmės todėl, kad nebuvo tikras, kiek galiu jam atsiverti.

Apie įžūlius Katarinos priekaištus, parodžiusius man, kokie iš tikrųjų gležni ir neaiškūs mūsų santykiai, žinoma, papasakosiu.

Kalbėsiu ir apie mane kankinantį kaltės Emilei jausmą byrant mūsų santuokai.

Papasakosiu apie savo norą skirti laiko ne tik šeimai ar klientams, bet ir sau pačiam.